

Arrest

nr. 269 831 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Italië internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoekster stelt dat zij niet op de hoogte was van enige internationale bescherming die zij in Italië zou hebben verkregen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in Italië, dit op basis van een Eurodac Search Result van 22 december 2020. Verzoeker stelt louter niet op de hoogte te zijn maar betwist deze informatie aldus niet. Verder wordt in de bestreden beslissing tevens aangehaald dat de toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet zijn verleend voordat verzoekster haar verzoek in België heeft ingeleid, maar betreft het moment waarop de huidige beslissing wordt genomen het relevante en enige ijkpunt. Verzoekster gaat hier niet op in.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekster er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoekster een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekster beperkt zich tot het verwijzen naar haar kinderen die jaren van haar zijn gescheiden, en zij wenst deze niet opnieuw te belasten met een

zoektocht naar internationale bescherming in Italië, en zij verwijst ook naar de band die haar kinderen met haar broer hebben.

Betreffende de kinderen van verzoekster valt in de bestreden beslissing nog te lezen dat de lidstaten kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, maar zij zijn hiertoe niet verplicht. Wel kunnen gezinsleden, in casu de kinderen van verzoekster, aanspraak maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Er wordt tevens verwezen naar tegenstrijdigheden rond de tijdlijn waarover verzoekster spreekt m.b.t. haar aankomst in Italië, waardoor geen geloof wordt gehecht aan de bewering dat verzoekster in 2017 van haar kinderen werd gescheiden, en wenst zij zelf geen zich te bieden op de manier waarop zij van haar kinderen werd gescheiden. Zoals supra reeds aangehaald laat verzoekster na op deze motieven in te gaan.

Tot slot gaat verzoekster geenszins in op de overige argumenten in de bestreden beslissing, onder meer dat zij louter verwijst naar algemene moeilijkheden in Italië, haalt zij geen persoonlijke ervaringen aan en stelt zij zelf geen persoonlijke problemen te hebben ervaren. Zij is bovendien uit vrije wil uit een opvangcentrum vertrokken en stelt zelf niets anders te hebben gedaan dan nadenken over het leven.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij met haar 4 kinderen in België is en dat haar kinderen eerder in België aankwamen met een nonkel die ook de vader is van haar kind dat in België geboren is. Zij stelt verder dat de vader van haar jongste kind naar Noorwegen is vertrokken, zij inmiddels gescheiden zijn en zij bescherming moet krijgen als alleenstaande moeder.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herhaalt vooreerst dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Italië. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en

persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/geleverd, waarin de verzoekende partij niet slaagt. Uit de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen waarbij rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, doch dat deze niet werden aanvaard. De verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij met haar 4 kinderen in België is en dat haar kinderen eerder in België aankwamen met een nonkel die ook de vader is van haar kind dat in België geboren is, wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hieruit volgt evenwel geenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens automatisch recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Het betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daargelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus dient, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij zich tot de in Italië aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die haar kinderen er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van hun verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat, Italië, dat de verzoekende partij eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan de verzoekende partij toe om de nodige stappen in Italië te zetten opdat haar kinderen er een verblijfsrecht zouden kunnen genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij reeds enige stap hiertoe heeft ondernomen. Het komt evenwel de verzoekende partij toe bijkomende stappen hiervoor te zetten en uit niets blijkt dat zij hiertoe in de onmogelijkheid zou verkeren, minstens toont zij dit niet aan. De verzoekende partij maakt een kopie van de geboorteakte over van het kind K. S. M., geboren te Turnhout en van brieven "*Beëindiging van de voogdij uitgeoefend door Mevrouw J. M. M. D.*" betreffende de kinderen Ad. A. S., Abdi. A. S., G. A. S en Abdu. A. S., doch deze werpen hier geen ander licht op. Het overgemaakte DNA-onderzoek van de kinderen stelt het vastgestelde evenmin in een ander daglicht. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij de nodige stappen in Italië heeft gezet opdat haar kinderen er een verblijfsrecht zouden kunnen genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, noch de onmogelijkheid hiertoe.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting verder dat de vader van haar jongste kind naar Noorwegen is vertrokken, zij inmiddels gescheiden zijn en zij bescherming moet krijgen als alleenstaande moeder. De verzoekende partij maakt hiermee niet aannemelijk, laat staan dat zij dit op concrete wijze met enig begin van bewijs aantoon, dat zij omwille van haar profiel als alleenstaande moeder – een profiel waarmee zij naar alle waarschijnlijkheid niet alleen staat aangezien aangenomen kan worden dat heden vele andere vrouwen er zich in een gelijkaardige situatie bevinden – als begunstigde van internationale bescherming in Italië er geen gebruik kan maken van of geen toegang meer zal hebben tot de aan haar status verbonden rechten en voordelen en/of bescherming aldaar. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij op generlei wijze aangetoond.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde

beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Italië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS